

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Farnost Dolní Počernice
Při kostele Nanebevzetí Panny Marie

Úvodní slovo

Advent

Advent, čas krásný a poklidný. Letošní dobu předadventní a částečně i adventní jsem trávil v Poděbradech na léčebném pobytu po své operaci srdce koncem září. Po čtyřech týdnech jsem už zpátky, ale kus poděbradského života ve mně zůstal.

Když jsem cestou z kostela vstoupil do ulice Na Dláždění, ocitl jsem se náhle v jiném než obvyklém světě. Božský klid. Úzké uličky postupně se svažující směrem k Labi, malé domky, vysoká zeď zámku, žádný shon, žádná auta, oáza klidu, jak v Novém Světě.

Několikrát jsem se šel projít k řece Labi. V tichosti plula časem, začínalo se stmívat. Nikde nikdo. Požehnaný čas.

Bliží se Vánoce. Ticho a klid přírody navazuje na ticho a klid v lidské duši.

Několik hodin po poledni začíná čas temnoty, který je zároveň časem zářícím v člověku, zářícím nadějí na klid Vánoc a vyhlídkou na krásné věci příští.

A to i když se v zemích blízkých i vzdálených vedou války a někteří lidé se nenávidí a zabíjejí.

Venku sněží, mrzne, vločky studí za krkem. Ale doma u kamen je teplo. V kamnech praská dřevo a oheň vypráví svou zimní pohádku. Čas vzpomínek na věci minulé, čas snění o dobách budoucích.

Nastal čas odpuštění a adventního bdění, který přejde v čas vánočního bdění.

Je to čas lidského sblížení, čas smíření.

Zmrzlý sníh chrupe a vrže pod nohama. Stromy sklánějí větve pod tíhou sněhové nadílky. Ticho zasněžené krajiny.

Vločky v tichu padají a tiše zpívají svou vánoční píseň. Lidé si v Poděbradech užívají léčivou teplou koupel v minerální vodě z pramenů. V Počernicích se odvážlivci už těší na koupel v rybníku na svatého Štěpána.

Boží požehnání.

Proč by měl člověk tratit čas a klid v duši v obchodech, když je svět tak krásný?

Nenechme si tu krásu, klid a mír ujít!

Libor Ovečka

Akademický malíř, výtvarný kritik a publicista. V naší farnosti známý především jako Jean. Pokračujeme v sérii rozhovorů s farníky a i vzhledem k aktuálním událostem padla volba právě na Jeana.

Poslední listopadovou nedělí, na slavnost Krista Krále, se totiž u kruhového objezdu mezi školou a sokolovnou odhalil jím zrenovovaný plechový Ježíš – výtvarné dílo, které na kříži připomíná Boží přítomnost a zdobí Dolní Počernice už od 19. století.

„Nakonec mám skvělý pocit. O to víc, že jsem založením skeptik, většinou jsem

na začátku rezervovaně opatrný,“ říká Jean s odstupem několika týdnů po návratu Ježíše na dolnopočernický kříž. Při práci, kterou započal v květnu, se potýkal i s netradičními proporcemi figury z pozinkovaného plechu. „S levou stranou žeber jsem měl problém. Obrys figury se mi zdál nepřirozeně vybočený. Chtěl jsem ho uříznout flexou, ale pokoril jsem se a s pomocí Boží se mi malba nakonec vyjevila správně. Jsem spokojený,“ říká.

Jak jsi Ježíše pojal?

Nechtěl jsem malovat trpící obličej, protože si myslím, že ve chvíli smrti už bylo po utrpení – největší muka nepochybně prožíval v Getsemanské zahradě. Chtěl jsem ho namalovat smířeného a trochu současně. Skoro by to mohl být ukřižovaný Jimmy Page. Vždyť každý z nás věřících musíme, řečeno metaforicky, projít ukřižováním...

Jaké byly reakce na obnovenou malbu?

Individuálně pozitivní. Slyšel jsem, že je to malba živá a že je vidět. Je to obecní Ježíš, což je fajn, protože to dnes není standardem v každé obci. K Dolním Počernicím patří už dlouho, údajně pochází z přelomu 70. a 80. let 19. století. Není to ovšem pořád stejné výtvarné dílo, tenhle plechový fundus je už snad třetí varianta.

Nebylo to poprvé, co jsi ho restauroval, že?

Bylo to podruhé. Poprvé jsem ho maloval v roce 1988, kdy jsem ho sňal z kříže, a v náručí jsem si ho odnesl přes obec k sobě do ateliéru. Probíhala perestrojka, byla to doba, kdy se už ledacos smělo. Rok na to jsi pořádal v Dolních Počernicích výstavu, z níž nám na železničním mostě dodnes zůstal bílý nápis Svornost '89. Jak vznikl?

S výtvarníkem Ivanem Bruhou z Vinice a dalšími kolegy výtvarníky jsme právě v době perestrojky hledali prostory pro výstavu a prezentaci tehdejších umělců. Věděl jsem, že dnešní hotel Svornost byla za první republiky osvětová beseda se sálem, kde se pořádaly tanečkářky a hrálo se tam divadlo. Za komunistů tam byla jen hospoda, ten lokál je tam dodnes a v zadu v sále byl prý sklad trezorových filmů. Když jsme tam přišli my, už byl prázdný.

A ten nápis?

Ten vzniknul proto, abychom návštěvníkům pomohli s orientací. Aby věděli, že mají za mostem zabočit doleva ke Svornosti. Vzali jsme štafle, Ivan je držel, zastavoval příjezdějící auta, já měl kbelík s bílou barvou a anarchisticky jsem tam vyvedl ten nápis, který vydržel až dodnes. Anarchistické sklonky mi zůstaly, i ten kbelík.

Jak výstava dopadla?

Bezvadně. Běžela od října do listopadu 1989, končilo se pár dnů po revoluci. Hodně to zviditelnilo celou obec. Na vernisáži byl narvaný celý sál – přitáhlo to spoustu lidí, hráli bratři Formanové. Výstava byla koncipována jako mezigenerační, proto jsme nechali název Svornost. Měla vysokou kvalitu, prezentovali se na ní tehdejší mladá, střední a starší generace včetně jmen jako například Adéla Matasová, Svatopluk Klimeš, Jaroslava Severová, Aleš Lamr, Michal Jablonský nebo Kateřina Štenclová.

Jak jsi se dostal k výtvarnému umění?

Moje maminka měla talent, který jsem zdědil po ní. Od mala jsem hodně kreslil a ona mě v tom podporovala. Hlásil jsem se na střední uměleckou školu Hollarku, ale neuspěl jsem u zkoušek z češtiny a matematiky. Byla to pro malování posedlého mladíka první těžká životní rána, zároveň ale silná formativní událost. Otřepal jsem se, opatřil si elektrofonickou kytaru Alexandru a nechal si narůst háro, dlouhé vlasy. Teprve později jsem pochopil, jak jsou překážky a neúspěch důležité pro život. Dnešní snaha rodičů úzkostně chránit děti před potížemi děti poškozuje, zhroutí se v dospělosti při nepatrném problému.

Neměl jsi z toho na začátku 70. let problém?

V Příbrami, kde jsem vyrůstal, jsem se s represí nesetkal. Jako mánička jsem neměl žádný problém, a že jsme dělali pěkné kousky. V Příbrami se těžil uran, který se posílal do Sovětského svazu, takže Příbram měla zvláštní postavení. Bylo tam navíc ubytováno tisíce brigádníků, tzv. uraňáků, a ty se chtěli bavit. Agitační hesla tam sice jako vizuální stafáž vyvěšena byla, ale perzekuce vůbec ne. Moje a starší generace tam prožívala atmosféru hippies, měli jsme západní desky, Deep Purple, Led Zeppelin, prožívali jsme svobodu americké mládeže. V kapele jsem hrál na basovou kytaru. Dělali jsme neplechu, třeba jsme házeli půllitry s pivem na silnici, ale žádné opletačky s tzv. veřejnou bezpečností z toho nebyly. Vlasy byly vzdor vůči rodičům, systému a škole a také jako projev uvědomování si sebe sama. V těchto letech je revolta přirozená a nutná.

Dočetl jsem se, že jsi se místo umělecké školy vyučil aranžérem.

Táta řekl, že bych měl mít řemeslo, které mě uživí, jenže hlavní slovo měla máma, chtěla, abych zůstal u výtvarné činnosti. Tak jsem skončil jako aranžér, každý den jsem jezdil na učňák vlakem z Příbrami do Berouna. Tam jsem se učil psát písmo a další věci, které bohatě využívám ve svém uměleckém životě.

Co vojna?

Vytrvale a úspěšně jsem pracoval na modré knížce. Jenže po učňáku zase zasáhla máma, která už se nemohla koukat na to, jak zabíjím svůj talent muzikou a vysedáváním po hospodách. Šla na vojenskou správu a dala mě na vojnu. Když prý mohu pít pivo, tak mohu na vojnu. Ti oficiři museli koukat a hned mi poslali povolávací rozkaz. Její strategie byla jednoduchá, vytrhnout mě z mého prostředí abych se vzpamatoval, což se jí opravdu povedlo. Narukoval jsem v roce 1976 na Moravu a ve chvílích volna jsem začal znovu kreslit, protože jsem chtěl nějak vyplnit čas. No a někdejší touha být malířem byla zpět v plné síle. Když mě převedli do Brna ke strážní jednotce, a oficiři viděli moje výtvořky, hned jsem pro ně musel dělat různé agitace, psát hesla, apod. Maloval jsem třeba na plakáty Lenina, toho bych dodnes uměl z hlavy. Taky jsem tapetoval oficírkům byty, chaty, měl jsem za to opušťáky, nemusel jsem do služby a mohl jsem se věnovat výtvarné tvorbě. Druhý rok vojny jsem strávil v pantoflích.

Odtamtud vedla tvoje cesta k titulu akademického malíře?

Ještě na konci vojny jsem se přihlásil na Akademii výtvarných umění, ani mámě jsem to neřekl. Napoprve to nevyšlo, ale napodruhé mě na výjimku i bez maturity přijali. Mezitím, aby mě nezavřeli za příživnictví, jsem dělal aranžéra pro podnik Potraviny Praha západ – aranžoval jsem výlohy v samoobsluhách, prodejnách tabáku nebo masnách. Super práce, dostával jsem různý podpultový proviant, třeba ovárek nebo nedostatkové Sparty. Nakonec jsem jim jen přivázel plakáty, řekl jim, ať si je pověsí, kam chtějí, snědl jsem ovar a jel do aranžovny, kde jsem zase maloval svoje věci. Havaj.

Pověz mi, jak jsi se jako kluk z Příbrami ocitl v Dolních Počernicích?

Táta tady zdědil domek, takže jsem po vojně šel za našimi už do Prahy a v patře si zřídil ateliér. To byla velká výhoda pro mé studium, které jsem zdárně ukončil v roce 1985 a pokračoval jsem jako mladý umělec. Živil jsem se různě: publikoval jsem ilustrace ve 100+1, měl jsem stipendia ministerstva kultury, něco jsem zkusil prodat přes prodejny Dílo, což byla alternativa dnešních soukromých galerií. Ale hlavně jsem měl peníze z kamenické praxe – uměl jsem sekat písmo na náhrobky. Za nápis ve zlatě jsem měl tehdy skvělých 700–800 korun, něco jsem odvedl zprostředkovateli, tedy místní tzv. drobné provozovně, ale zbyly mi pěkné peníze.

To jsi musel strávit hodně času na hřbitově.

Hodně. Lidé zatím stále umírají, pořád bylo třeba přepisovat nového nebožtíka. Potíž byla, když jsem do černého mramoru vysekal sice správné jméno, ale na jiný náhrobek. Člověk prostě není neomylný. Pak byl trochu problém Měl jsem vlastně v rámci socialismu skvělé svobodné povolání. Babičky mi tam nosily obědy, různé dobroty, abych prý jim Fandu udělal dobře, a podobně. Na hřbitově jsem jako doma, i šlofika jsem si tam dával, když k tomu byl vhodný náhrobek. To nebyla neúcta, prostě jsem tam patřil, byl jsem jedním z nich.

Co se pro tebe změnilo po revoluci?

Svět se rozšířil, zmohutněl a s ním i moje osobní a pracovní možnosti. Mohl jsem vyrazit do Vídně na výstavu, odvést své obrazy do Lausanne... Tematicky se pro mě nic nezměnilo, na Akademii jsem se v tomto směru necítil omezený, tíživá existencionální témata jsem už vytvářel před revolucí. Když tě vezme táta jako malého prcka mezi horníky hluboko dolů pod zem, kde je jen chabé světlo, vlhko a černo, v jistém smyslu peklo, v němž se potácejí stíny horníků, tak tě ta úžasná imaginace poznamená.

Jak bys popsal to, co maluješ?

Mé téma je člověk. Kladu důraz na bytí člověka, jak sám sebe ukotvuje ve světě. I vůči Bohu, stvořiteli všeho. Člověka definuje vnitřní život, snažím se vyjádřit střet materiálního s duchovním a naopak. Na jedné straně pomíjivost hmoty, skepse a znejistění, na té druhé naděje a věčnost. Grotesknost, ironie, nadsázka a proti tomu vážnost. Nevidím v tom rozpor, ale plnost, vyváženost. Život a smrt jsou vedle sebe, štěstí a smutek taky. Ve střetu těchto dvou proporcí se rodí poznání. Takto jsem mentálně nastavený už od raného dětství.

Příbram tuto dvojkoľejnost života sama o sobě dobře ztělesňuje, ne?

Ano, dole šachty, dělníci, špína a světská přizemnost, a nad tím vším se tyčí Svatá Hora jako silné duchovní místo. Střet profánního a sakrálního, banálního a vznešeného. Máma byla múzická, táta racionální. To vše mě utvářelo, a to jsem já i moje umění. Jsem primitiv i šlechtic, umím jít po zemi, i se vznášet v oblacích, řečeno obrazně.

Ke katolické víře jsi konvertoval v roce 2018, několik let po silném osobním prožitku v roce 2004. O co šlo?

Maminka byla katolička, táta nevěřící. Byl jsem pokřtěný ve dvou měsících, ale až po zásadním iniciačním prožitku ve zralém věku nastal přelom, který mě přivedl k víře: doprovázel jsem mámu při umírání doma. Předtím jsem adoroval vůli, myslel si, že s ní zmožu všechno. V doprovázení jsem poprvé zakusil pokoru. Bylo to silné, cítil jsem, že se něco ve mně změnilo a potřeboval jsem zjistit co. V tu dobu jsem byl sám, manželka už předtím odešla a děti vylétly z hnízda. Poctivě jsem hledal svoji církev. Během osmi let jsem přes esoterismus a protestantismus došel k římskokatolické církvi a po 14 letech se nechal biřmovat katolíkem. Duší jsem protestant, srdcem katolík. Kruh se uzavírá. Můj dávný předek, žoldněř z Holandska Paul přišel na Moravu bojovat proti katolíkům, zde se zamiloval do nějaké děvečky a nakonec přešel po Bílé Hoře ke katolíkům.

Co pro tebe znamenal vstup do dolnopočernické farnosti?

Byl to nový svět, prožitek smyslu společenství nejen při farní kávě a různých akcích, ale příslušnost k vrstvě povolanych, kteří jsou obdařeni velkou milostí procitnutí k víře a uvědomění si stvořitele a jeho role. Mají odpovědnost za to, aby šířili úžasnou nabídku, kterou Ježíš lidem dal, musí ostatním vysvětlovat, že člověk nemá schopnost sám sebe spasit. S tím souvisí povinnost nemlčet a třeba i jít do kontroverze, když se církev ubírá špatným směrem. Nepřizpůsobujte se světu! To je moje katolická agitka.

Také se angažuješ v místní politice, jsi zastupitelem za sdružení Dolní 2022.

Už jsem byl dříve na jejich kandidátní listině, teď jsem byl k mému překvapení zvolen. Léta jsem se dostával do konfliktů s radnicí, až jsem se stal známou personou. Takový obecní prudič. Tak jsem si řekl, že je na čase být i v první linii. Mám lidi rád, a vím, že je občas nadzvednu. Máma mi ale od mala říkala, že nechat si něco pro sebe je vůči lidem neslušné, tak se s láskou k nim snažím být užitečný i v politické sféře.

Co je jedna věc, kterou by jsi v Dolních Počernicích změnil, kdybys měl tu moc?

Obezřetněji bych se zabýval rozrůstáním Počernic a novou výstavbou. Mám pocit, že developeři mají značnou benevolenci. Dolní Počernice nelze zastavět úplně. Fakt, že je někde prázdné místo, neznamená, že tam nutně musí být barák. S tím by se také kultivovaly mezilidské vztahy. Když si někdo natře dům u silnice na červeno, tak bych ho pozval na kafe, a vysvětlil mu, že když do ní přidá žlutou, bude to určitě lepší.

Michael Mareš

Přespávačky na faře

V pátek 6. října byla fara otevřena dětem dobrodružné povahy, které chtěly strávit noc mimo domov. Program jsme začali díky teplému počasí venku, zahráli jsme si několik seznamovacích her a po večeři nás našim programem provázela kniha Duhové pohádky. Skoro každá barvička nám připravila nějaký úkol a ty, které to z důvodů naší vyčerpanosti nestihly, jsme si poslechli, když už jsme byli pěkně zachumlání ve spacácích. V sobotu ráno jsme se po snídani sbalili, uklidili faru a opět vyrazili ven, kde jsme pokračovali s hrami, které jsme nestihli v pátek a během kterých si nás rodiče postupně vyzvedávali.

Eva Nožičková

Na druhou přespávačku jsme přijeli 3. listopadu kolem 18:00 a hned po příjezdu jsme vydabávali přivezené dýně. Dvě holky dělaly kočkodýni a ostatní je chtěli trochu kopírovat.

Potom byla večere a s ní i večerní hry. Ty byly dobré. Když už bylo pozdě, šlo se spát. Já spala v herně s pár dalšími holkami a někdo spal v kuchyni.

Ráno jsem se vzbudila a po krásném snu jsem se oblékla a šla nasnídat. Po snídani se znovu hrály hry. Moje nejoblíbenější byla taková, kde si týmy pošeptaly otázky a pak jsme se posunuli a pokládali otázky jinému člověku. Děti si ale oblíbily

jinou hru a šly si ji zahrát ven. Pak šli ven všichni a rodiče už začali chodit.

Mně se přespávačka líbila, ale v některých chvílích jsem se necítila úplně dobře. Ale to se stává. Na další akci na faře pojedou, záleží na nemoci nebo rodičích. Myslím, že se přespávačka líbila i ostatním.

Kristina Hordějčuková

Příprava na první svaté přijímání

Milí farníci, Šimon, Maruška, Kristýnka, Ninka, Sofínka a Rafík, to jsou děti, které se připravují k 1. svatému přijímání, které se uskuteční **v neděli 2. června 2024.**

Zde se vám děti krátce představují

Šimon Gešev (8 let) chodí do 3. třídy. Ze všeho nejraději má rád auta a stavění lega. Také rád jezdí na výlety s rodiči a mladším bráchou Kubíkem.

Maru Zemánková je ve

2. třídě, je jí 8 let, bydlí s rodiči a sourozenci v rodinném domku v Kyjích. Má dva sourozence, mladšího brácha a sestřičku. Brzy se ještě narodí další bráška. Maruška krásně a ráda kreslí, něco tvoří, občas i hraje na piano a moc hezky zpívá. Chodí také do divadla, kde se učí hrát krátké divadelní hry. Ráda čte a luští vselijaké křížovky a šifry.

Kiki Bechyňáková – druhá ze tří dětí, 9letá Kristýna Bechyňáková, chodí do 3. Třídy. Flétnistka, budoucí trumpetistka a výtvarnice, světluška a atletka v jedné osobě. Doma růže mezi trnám – jí i její bratry můžete občas zahlédnout mezi dolnopočernickými ministranty. Můžete se jí také zeptat, jaký zná nejnovější vtíp.

Ninka Stefanović (7 let) se narodila na Slovensku-mamku má Maďaro-Slovenku a táta je Srb. V Praze bydlí 5let. Ninka má ráda sportování – navštěvuje gymnastický oddíl SOKOL Štěrboholy a taky házenou ve SLAVII PRAHA. Ve svém volně ráda tvoří, staví a maluje. Také je velmi kamarádská a svůj čas ráda tráví společně s kamarády a babičkou a dědou.

Sofi – je žákyní prvního stupně základní školy, ve volném čase se věnuje gymnastice a navštěvuje dětský sbor Pramínek. Krom toho moc ráda maluje. Je velmi kamarádská, empatická a ráda pomáhá lidem.

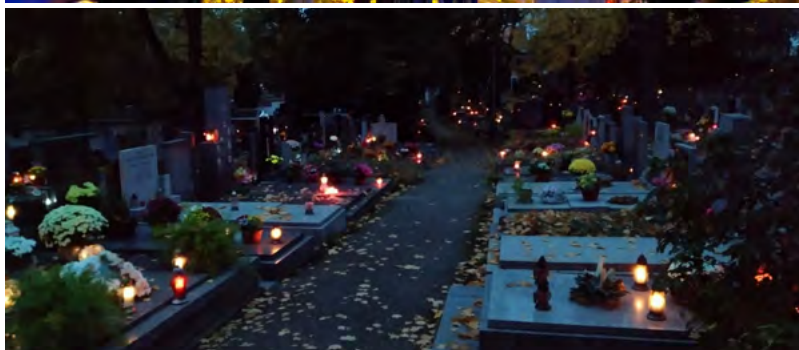
Rafaël Škerjanec je původem Srb, ale narodil se v Česku a od narození žije tady v Dolních Počernicích. Chodí do 2.tř. do ZŠ Orangery. Má rád fotbal, plavání, rybaření, šachy a parkour.

Eva Nožičková & prvokomunikanti

Vzpomínka na věrné zemřelé

Na svátek Všech věrných zesnulých jsme se setkali na místním hřbitově k uctění památky našich blízkých, kteří již zemřeli. Sešli jsme se u kříže, kde proběhla krátká adorace vedená otcem Liborem (na fotce stojí u hrobu paní Blaženy Pokorné). Potom jsme prošli hřbitovem a zastavili se vždy u hrobu někoho z našich milých zesnulých a otec Libor ho pokropil a požehnal. Na závěr jsme se u kříže pomodlili a rozešli se do svých domovů.

Hana Jirsáková

Výběr z jednání Pastorační rady farnosti

6. prosince 2023 v 19:00

Přítomni: Libor Ovečka, Mirej Ryšková, Jiří Cerman, František Jakubec, Míša Regálová, David Vošahlík, Pavel Herian, Eva Nožičková, Petr Marek

Zvon v kostele: Pan Dlabal z arcibiskupství navázal opět kontakt se zvonařem, p. Manouškem.

Oprava kůru: Pan Dlabal z arcibiskupství sepsal žádost o grant, Libor ji podepsal. Oprava je odhadnutá na 160 tis. Kč. Grant ještě schválený není. Něco dostaneme, ale ne všechno. K realizaci o letních prázdninách 2024. Bude to provádět externí firma, kterou si zajistí arcibiskupství.

Technické řešení je schválené.

Sakury u kostela: Bude provedena lepší opora a vystřihají se plané výhonky rašící z podnože. Sakury se ořezávají v létě.

Sakristie v kostele: Dle pana Dlabala z arcibiskupství je luxfery vhodné zbourat. Bylo by vhodné nechat vyrobit nábytek na míru, který by vyhovoval našim potřebám. Podlahu je nutné opravit, obrousit a natřít. Co provedeme se zdí, to necháme na tom, kdo bude prostor řešit jako celek.

Příští jednání Parafy bude nejpозději v úterý 20. února 2024 od 18:30 hodin na faře.

Zapsal Jiří Cerman

Mše svaté o nedělích – stabilně od 9:00

Milé sestry, milí bratři, rád bych Vás seznámil se dvěma výsledky jednání PaRaFy.

Po důkladném zvážení všech pro a proti a po široké diskuzi bylo dohodnuto, že dosavadní provizorní řešení bude proměněno na trvalou praxi, totiž že o nedělích bude v našem kostele pouze jedna mše svatá, a to od 9 hodin. Důvody, proč byly kdysi zavedeny mše dvě, už většinou pominuly, naopak se nám nyní hodí mít jednu mši společnou pro celou farnost.

Tomáš Jirsák Havran

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH 2023

v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích

Den / svátek	Hodina	Bohoslužby
Sobota 23. 12. 4. neděle adventní	18.00	Mše svatá
Neděle 24. 12. Štědrý den	15.00	Vánoční bohoslužba pro děti (bude k dispozici Betlémské světlo)
	24.00	Půlnoční mše svatá
Pondělí 25. 12. Slav. Narození Páně	10.00	Mše svatá
	14.00–17.00	Možnost návštěvy jeslíček v kostele
Úterý 26. 12. Svátek sv. Štěpána	9.00	Mše svatá (Po mši svatě svatoštěpánské koupání v místním rybníce :-)
Neděle 31. 12. Svátek Svaté rodiny	9.00	Mše svatá s obnovou manželského slibu a na poděkování za rok 2023 Večer možnost neformálního rodinného posezení na faře,
Silvestr	cca 19.00 (na faře)	kde se pro vytrvalé bude ve 23.00 sloužit mše svatá.
Pondělí 1. 1. 2024 Slavnost Panny Marie, Matky Boží	10.00	Mše svatá
Sobota 6. 1. Slav. Zjevení Páně	18.00	Mše svatá
Neděle 7. 1. Svátek Křtu Páně (Touto nedělí končí doba vánoční)	9.00	Mše svatá

BENEFIČNÍ VEČER

POČERNICKÝCH FARNOSTÍ

13.1.2024 **19:30 h**
HOTEL SVORNOST

K tanci a poslechu zahraje kapela:
HORÁČEK SWING ORCHESTRA

BENEFICE
Salesiánská misie
v **HULHARSKU:**
"Zvony Martin"

cena listku: 250 Kč; studenti 100 Kč

**DOLNO-
POČERNICKÝ
Listek**

Občasník farního společenství při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích, vychází nepravidelně dle potřeby • PDF verze aktuálních čísel jsou k dispozici na webu farnosti • O zařazení a použití příspěvků rozhoduje P. Libor Ovečka • Redakce Michael Mareš • Tiskové zpracování František Jakubec st. • Příspěvky dodávejte laskavě jen v elektronické podobě, a to na adresu dopoli@farnostdolnipocernice.cz, jinak předejte osobně administrátorovi • Vyhrazujeme si právo příspěvky redigovat bez vědomí autora, není-li zásadně dotčen obsah